

BABBITT

© Copyright 2014 vertaling: PAUL BRUIJN en UITGEVERIJ VAN
OORSCHOT, AMSTERDAM

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaargemaakt, op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Sinclair Lewis

Babbitt

Uitgeverij Van Oorschot
Amsterdam

Voor Edith Wharton

Hoofdstuk I

I

De torens van Zenith reikten boven de ochtendmist uit, grimmige torens van staal, beton en kalksteen, robuust als kliffen en sierlijk als zilveren staven. Het waren citadellen noch kerken, maar franke en fraaie kantoorgebouwen.

De mist had mededogen met de aangevreten constructies uit vroeger tijd: het postkantoor met de verweerde dakspanen op zijn mansardedak, de rode bakstenen minaretten van reusachtige oude gebouwen, fabrieken met smerige en beroete ramen, modderkleurige houten logementen. Het wemelde in de stad van zulke groteske bouwwerken, maar de strakke torens begonnen die uit het zakencentrum te verdringen, en verderop, op de heuvels, stonden gloednieuwe huizen, waar – zo leek het – vreugde en rust heersten.

Over een betonnen brug gleed geluidloos een limousine met een lange gestroomlijnde motorkap. De inzittenden in avondkleding kwamen terug van een nachtlange repetitie van een *Little Theater*-toneelstuk, een artistiek avontuur rijkelijk besprenkeld met champagne. Onder de brug maakte een spoorweg een bocht, een netwerk van groene en karmozijnrode lichten. De sneltrein uit New York denderde voorbij en twintig strepen staal lichtten glanzend op.

In een van de wolkenkrabbers sloten de lijnen van Associated Press. Na een nacht praten met Parijs en Peking schoven de telegrafisten vermoeid hun celluloid oogklep omhoog. Overal in het gebouw liepen schoonmaaksters gapend rond, hun oude schoenen klepperden op de vloer. De ochtendmist trok op. Mannen met lunchtrommels dromden klossend naar de immens grote nieuwe fabrieken, met hun wanden van glas en holle baksteen, blinkende loodsen waar vijfduizend mannen onder één dak werkten en aan

de lopende band de eerlijke waar produceerden die tot aan de Eufraat en in Zuid-Afrika verkocht zou worden. De fluiten bliezen een welkomstlied zo vrolijk als een zonsopgang in april; het lied van de arbeid in een stad die gebouwd leek voor reuzen.

II

Er school niets reusachtigs in het uiterlijk van de man die wakker werd op de slaapveranda van een huis in Hollands koloniale stijl in Floral Heights, een woonwijk van Zenith.

Zijn naam was George F. Babbitt. Nu, in april 1920, was hij zesenvertig jaar en zelf maakte hij eigenlijk niets, geen boter, schoenen of poëzie, maar hij kon goed een huis verkopen aan mensen die dat eigenlijk niet konden betalen.

Hij had een groot, roze hoofd, met dun en vlassig bruin haar. Als hij sliep had zijn gezicht iets baby-achtigs, ondanks de rimpels en de rode brildekjes in de zijkanten van zijn neus. Hij was niet dik maar zeer weldoorvoed; zijn wangen waren net kussentjes, en de zachte hand die hulpeloos op de kakikleurige deken lag was enigszins pafferig. Hij zag er welgesteld, typisch getrouwd en onromantisch uit; de hele slaapveranda zag er trouwens onromantisch uit, met uitzicht op een stevige iep, twee flinke grasveldjes, een betonnen oprit en een garage van ijzeren golfplaten. Toch droomde Babbitt weer over het elfenmeisje, en die droom was romantischer dan rode pagodes aan een zilverkleurige zee.

Al jaren kwam het elfenmeisje bij hem langs. Waar anderen alleen maar Georgie Babbitt zagen, zag zij een jonge held. Ze wachtte op hem, in het donker achter geheimzinnige bosjes. Toen hij eindelijk kon wegglijpen uit het drukke huis, snelde hij naar haar toe. Zijn vrouw, zijn luidruchtige vrienden wilden graag mee, maar hij ontsnapte, het meisje rende naast hem mee en op een donkere heuvel kropen ze tegen elkaar aan. Ze was zo slank, zo blank, zo vurig! Ze riep dat hij vrolijk en moedig was en dat ze op hem zou wachten en dat ze dan zouden wegvaren...

Geratel en gerammel van de melkwagen.

Babbitt kreunde, draaide zich om en probeerde uit alle macht

de droom weer op te pakken. Nu zag hij alleen nog maar haar gezicht, aan de overkant van een nevelig meer. De stoker sloeg met de kelderdeur. In de tuin van de burens blafte een hond. Toen Babbitt weer wegzonk in de weldadig warme schemer, kwam de krantenjongen fluitend langs en bonkte de opgerolde *Advocate* tegen de voordeur. Nu werd Babbitt wakker, met kramp in zijn maag van de schrik. Terwijl hij ontspande, klonk het vertrouwde en snerpend irritante geratel van het aanslingeren van een Ford: tsjak-uh-uh, tsjak-uh-uh, tsjak-uh-uh. Babbitt, zelf een verwoed autorijder, zwengelde met de onzichtbare automobilist mee, wachtte samen met hem gespannen tot de motor begon te ronken, wond zich samen met hem op wanneer het ronken ophield en het hels maken-de, eindeloze tsjak-uh-uh weer begon – een duidelijk, saai geluid, een rillend koude-ochtendgeluid, een gekmakend en onontkoombaar geluid. Pas toen het steeds hoger klinkende geronk van de motor hem meldde dat de Ford begon te rijden, ebde de benauwende spanning weg. Hij keek nog even naar zijn lievelingsboom, de twijgen van de iep tegen de goudglanzende hemel en verlangde naar de slaap als een verslaafde naar zijn drug. De man die als jongetje heel gretig in het leven had gestaan, was niet meer nieuwsgierig naar alle mogelijke en onwaarschijnlijke avonturen die de nieuwe dag zou kunnen brengen.

Hij ontvluchtte de werkelijkheid tot de wekker om tien voor half acht afliep.

III

Het was een eersteklas kwaliteitswekker, waarvoor nationaal werd geadverteerd, voorzien van de modernste snufjes, zoals een klok-kenspel, repeterend alarm en oplichtende wijzerplaat. Babbitt was er trots op dat hij werd gewekt door zo'n luxe apparaat. Maatschappelijk gezien gaf dat bijna net zoveel status als de aanschaf van dure radiaalbanden.

Chagrijnig moest hij nu toegeven dat er niet meer aan te ont-komen viel, maar hij bleef liggen: mokkend over het gesloof in de makelaardij, over zijn gezin en over het feit dat hij daarover lag te

mokken. De vorige avond had hij tot middernacht zitten pokeren bij Vergil Gunch en na zo'n festijn was hij de dag erop altijd chagrijnig voor het ontbijt. Dat zou aan dat geweldige zelfgebrouwen droogleggingsbier kunnen liggen en aan de sigaren waar hij door dat bier trek in had gekregen; het zou aan de irritatie kunnen liggen waarmee hij vanuit die prettige, stoere mannenwereld was teruggekeerd naar het veel benauwender terrein van echtgenotes en stenografes, en van adviezen om niet zo veel te roken.

Vanuit de slaapkamer naast de slaapveranda klonk het afschuwelijk opgewekte 'Tijd om op te staan, Georgie-boy', en dat irritante geluid, dat kordate en krassende geluid van een kam die haren uit een stugge borstel kamde.

Kreunend haalde hij zijn in een verschoten blauwe pyjamabroek gestoken dikke benen onder de kakikleurige deken vandaan. Terwijl hij een hand door zijn verwarde haar haalde, ging hij op de rand van zijn stretcher zitten terwijl zijn voeten automatisch in zijn pantoffels schoven. Spijtig keek hij naar zijn deken die altijd een sfeer van vrijheid en heldenmoed ademde. Hij had hem gekocht voor een kampeertripje dat nooit was doorgegaan. Die deken stond voor heerlijk lanterfantten, heerlijk vloeken, stoere flanelen overhemden.

Moeizaam kwam hij overeind, kreunend van de vlijmende pijn achter zijn ogen. Wachtend op de volgende pijnscheut keek hij bezig naar buiten de tuin in. Zoals altijd vervulde die aanblik hem met trots: het was de keurige tuin van een succesvol zakenman uit Zenith, de tuin was volmaakt en maakte hem dus ook volmaakt. Hij keek naar de golfplaten van zijn garage. Voor de driehonderdvijfenzestigste keer in een jaar dacht hij: Dat ordinaire hok heeft geen klasse. Moet nodig een houten garage laten bouwen. Maar dat is dan ook het enige hier dat niet tiptop is! Al starende dacht hij aan een gemeenschappelijke garage voor zijn ontwikkelingsproject Glen Oriole. Hij hield op met kreunen en steunen. Hij stond met zijn armen in de zij. Zijn norske, door de slaap opgezette gezicht verstrakte. Plotseling leek hij een krachtig man, met uitstraling, een man die creatief was, leiding kon geven, dingen voor elkaar kreeg.

Gesterkt door deze gedachte liep hij via de kille, kale en ongebruikt uitzierende gang de badkamer in.

Hoewel het geen groot huis was had het, net als alle huizen in Floral Heights, een vorstelijke badkamer van porselein, geglazuurde tegels en metaal dat wel zilver leek. Het handdoekenrek was een roede van helder glas gevat in nikkel. De badkuip was lang genoeg voor een Pruisische grenadier, en boven de wastafel pronkten zo schitterend en vernuftig een tandenborstelhouder, een scheerkwasthouder, een zeepbakje, een sponsbakje en een medicijnkastje dat het wel een elektrisch instrumentenpaneel leek. Maar de Babbitt die de god Moderne Snufjes aanbad, was ontstemd. In de badkamer hing de geur van een heidense tandpasta. 'Verona weer! Niet gewoon Lilidol gebruiken, zoals ik haar al zo vaak heb gevraagd, maar is zelf afschuwelijk stinkend spul gaan kopen waar je misselijk van wordt!'

Het badmatje lag er verfomfaaid bij en de vloer was nat. (Zijn dochter Verona ging soms 's morgens in bad, heel buitenissig.) Hij struikelde over het matje en gleed tegen de badkuip aan. 'Verdomme!' zei hij. Woedend pakte hij zijn tube scheercrème, woedend zeepte hij zich in, met agressieve petsen van de vette kwast, woedend haalde hij het veiligheidsscheermes over zijn volle wangen. Het mes trok. Het was bot. 'Verdomme, o, verdomme nog aan toe!' zei hij.

Koortsachtig zocht hij in het medicijnkastje naar een pakje nieuwe scheermesjes (net zoals altijd dacht hij ook nu: Zou goedkoper zijn om zo'n dinget te kopen en je mes zelf aan te zetten.). Toen hij het pakje vond, achter het ronde doosje met zuiveringszout, gaf hij zijn vrouw de schuld dat ze het daar had neergelegd en zichzelf een pluim omdat hij niet 'verdomme' had gezegd. Maar vlak daarna zei hij het toch, toen hij met zijn natte, zeep-gladde vingers probeerde het nieuwe mesje uit dat irritante envelopje van vettig papier te krijgen.

Toen deed zich het vaak geconstateerde, maar nooit opgeloste probleem voor van wat hij moest doen met het oude mesje, waaraan zijn kinderen zich lelijk zouden kunnen snijden. Zoals gewoonlijk legde hij het boven op het medicijnkastje met het idee dat hij toch eens dat hoopje van vijftig of zestig andere mesjes die lagen te wachten moest weghalen. Onder het scheren werd hij steeds chagrijniger vanwege zijn tollende hoofdpijn en zijn lege

maag. Toen hij klaar was, zijn bolle gezicht glad en glanzend was en zijn ogen prikten van het zeepwater, zocht hij een handdoek. De gezinshanddoeken waren nat, nat en klam en smerig; allemaal, zo ontdekte hij, toen hij ze blindelings pakte – zijn eigen gezichts-handdoek, die van zijn vrouw, van Verona, van Ted, van Tinka en de ene badhanddoek met de reusachtige geborduurde initialen. Toen deed George F. Babbitt iets ongehoords: hij droogde zijn gezicht af met de gastenhanddoek! Dat was een met viooltjes geborduurd niemendalletje dat daar altijd hing als teken dat de Babbitts tot de betere kringen van Floral Heights behoorden. Nog nooit had iemand hem gebruikt. Geen gast had dat gewaagd. Gasten pakten altijd stiekem een puntje van de dichtstbijzijnde gewone handdoek.

Hij was woedend. ‘Lieve help, ze gebruiken alle handdoeken, maar dan ook allemáál verdomme, en ze gebruiken ze en maken ze kletsnat en hangen nooit een droge voor mij op – natuurlijk, ik ben het maar – en dan heb ik er een nodig en dan... Ik ben de enige in dit verrekte huis die ook maar een beetje rekening houdt met een ander en attent is en bedenkt dat er misschien nog anderen zijn die deze verrekte badkamer willen gebruiken en eraan denkt om...’

Hij smeed de vreselijke huiverlappen in de badkuip en de agressie van dat kletsende geluid deed hem goed, toen zijn vrouw kalmmpjes kwam binnentrippelen en kalmpjes opmerkte: ‘Nee, maar Georgie, wat doe je nu? Ga je de handdoeken uitspoelen? Dat hoeft jij toch niet te doen? O, Georgie, je hebt toch niet de gastenhanddoek gebruikt, hè?’

Het is niet bekend of hij daar ook op geantwoord heeft.

Hij was in elk geval zo getergd dat hij voor het eerst in weken zijn vrouw aankeek.

IV

Myra Babbitt – de vrouw van George F. Babbitt – was wat je noemt ‘een rijpere vrouw’. Er liepen rimpels van haar mondhoeken tot in haar hals en ze had een dubbele onderkin. Maar ze was duidelijk een grens gepasseerd, want ze had bij haar man elke schroom laten varen en maakte zich daar ook niet meer druk over. Nu had ze

een petticoat aan en een korset dat uitpuilde en het kon haar niet schelen dat iemand haar in dat uitpuilende korset zag. Ze was zo in de sleur van het huwelijksleven beland dat ze in haar volle omvang seksloos was geworden als een dorre non. Ze was een goede vrouw, een lieve vrouw, een toegewijde vrouw, maar niemand, behalve misschien Tinka, haar dochttertje van tien, toonde enige interesse in haar of was zich bewust van haar bestaan.

Na een buitengewoon grondige bespreking van alle huishoudelijke en maatschappelijke aspecten van de handdoek bood ze Bab-bitt haar verontschuldiging aan voor zijn alcoholische hoofdpijn. Nu was hij voldoende opgeknapt om de zoektocht naar zijn hemd te ondernemen dat volgens hem moedwillig tussen zijn schone pyjama's was verstoppt.

In de discussie over zijn bruine pak toonde hij zich buitengewoon vriendelijk.

‘Wat denk je, Myra?’ Hij wees naar de kleren die op een stoel in de slaapkamer lagen. Intussen liep zij wat heen en weer en deed voortdurend wat onduidelijk dingen met haar petticoat die ze vervolgens weer gladstreek, maar, zo nam zijn kritische oog waar, verder kleepte ze zich eigenlijk niet aan. ‘Wat vind je? Zal ik dat bruine pak nog een dag aantrekken?’

‘Het staat je wel heel goed.’

‘Weet ik, maar jeetje, het moet wel nodig geperst worden.’

‘Dat is zo. Misschien wel.’

‘Het kan wel een persbeurtje gebruiken.’

‘Ja, misschien kan dat geen kwaad.’

‘Maar het colbert hoeft niet geperst te worden. Het is onzin om het hele pak te laten persen, als het colbert niet hoeft.’

‘Dat is zo.’

‘Maar de broek moet absoluut worden geperst. Kijk maar, moet je die kreukels zien, die broek moet echt worden geperst.’

‘Dat is zo. Maar Georgie, dan draag je toch dat bruine colbert op die blauwe broek waarvan we ons afvroegen wat we ermee moesten doen?’

‘Lieve help! Heb je ooit weleens een man het colbert van het ene pak en de broek van een ander pak zien dragen? Wat denk je wel dat ik ben? Een berooide boekhouder?’

‘Trek dan vandaag je donkergrijze pak aan en geef onderweg je bruine broek even af bij de kleermaker.’

‘Ja, hij kan inderdaad... Hè, waar is dat grijze pak nou? O, daar is-ie.’

Ook de andere crises bij het aankleden doorstond hij kalm en resoluut.

Allereerst tooide hij zich met een mouwloos katoenen onderhemd met ingeweven patroon waarin hij net een jongetje leek dat tijdens een historisch schouwspel met een ernstig gezicht een wapenkleed van kaasdoek draagt. Steeds als hij zijn onderhemd aantrok dankte hij de God van de Vooruitgang dat hij niet van dat ouderwetse, strakke, lange ondergoed droeg zoals zijn schoonvader en zakenpartner, Henry Thompson. Vervolgens verfraaide hij zich door zijn haar strak naar achteren te kammen. Dat gaf hem een reusachtig groot voorhoofd, dat zich nu uitstrekte tot een centimeter of vijf achter de oorspronkelijke haargrens. Maar de mooiste metamorfose bood het opzetten van zijn bril.

In een bril gaat karakter schuil – de gewichtige hoornen bril, de bescheiden pince-nez van de onderwijzer, het verbogen stalen brilletje van de oude dorpeling. Babbitt had een montuurloze bril met enorm grote glazen van het beste glas; de poten waren dunne goudstaafjes. Met zo’n bril was hij een modern zakenman, eentje die ondergeschikten opdrachten gaf, auto reed, af en toe een golfballetje sloeg en expert was op het gebied van de verkooptechniek. Plotseling maakte in zijn gezicht het babyachtige plaats voor iets gewichtigs en viel zijn stevige, stompe neus op, zijn rechte mond en zijn volle, grote bovenlip, zijn vlezige maar krachtige kin; met respect zag je hoe hij de rest van het uniform van de Degelijke Burger aantrok.

Het grijze kostuum was perfect gesneden, perfect gemaakt, en totaal onopvallend. Het was een standaardpak. Witte biesjes langs de V van zijn vest voegden er nog een vleugje gezag en geleerdheid aan toe. Zijn schoenen waren zwarte veterschoenen, goede schoenen, eerlijke schoenen, standaardschoenen, buitengewoon oninteressante schoenen. De enige frivoliteit stak in zijn paarse gebreide stropdas. Onder uitvoerig commentaar tegen mevrouw Babbitt (die heel acrobatisch met een veiligheidsspeld de achterkant van

haar blouse dichtmaakte en geen woord hoorde van wat hij zei) had hij gekozen tussen de paarse stropdas en iets tapijtachtigs met snaarloze bruine harpen te midden van wuivende palmen, en stak hij er een dasspeld in die de vorm had van een slangekop en ogen van opaalglas.

Een sensationeel moment was het verplaatsen van de inhoud van zijn zakken van het bruine pak naar het grijze. Die voorwerpen waren hem dierbaar. Ze hadden eeuwigheidswaarde, net zoals honkbal of de Republikeinse Partij. Het waren onder meer een vulpen en een zilveren vulpotlood (waarvan altijd de stiftjes ontbraken) die in het rechterbovenzakje van zijn vest hoorden. Zonder die dingen voelde hij zich naakt. Aan zijn horlogeketting zaten een gouden pennenmesje, een zilveren sigarenschaartje, zeven sleutels (van twee wist hij niet meer waarvan ze waren), en ook nog een goed zakhorloge. Aan de ketting hing een grote gelige elandstand – het opzichtige bewijs van zijn lidmaatschap van de Elks. Het belangrijkste van alles was zijn losbladige notitieboekje, zo'n modern, efficiënt notitieboekje waarin de adressen stonden van mensen die hij was vergeten, handige herinneringen aan postwissels die hun bestemming al maanden geleden hadden bereikt, postzegels waar de gom vanaf was, krantenknipsels van versjes van T. Cholmondeley Frink en van redactionele commentaren waar Babbitt zijn meningen en lange woorden aan ontleende, lijstjes van dingen die hij zeker niet van plan was om te gaan doen, en een curieuze inscriptie: D.S.S.D.M.Y.P.D.F.

Maar hij had geen sigarettenkoker. Toevallig had hij er nooit een gekregen, dus hij was er niet aan gewend en hij vond mensen die er wel een hadden verwijfd.

Ten slotte spelddde hij de button van de Boosters' Club op. Met de beknoptheid die zo kenmerkend is voor ware kunst, stonden er maar twee woorden op: BOOSTERS PEP! Die button gaf Babbitt een gevoel van loyaliteit en belangrijkheid, associeerde hem met de *Good Fellows*, mannen die aardig en menslievend waren, en belangrijk in zakenkringen. Het was zijn Victoria Kruis, zijn lintje van het Legioen van Eer, zijn sociëteitsspeld.

Naast de subtiliteiten van het aankleden waren er nog andere lastige problemen. 'Ik voel me niet zo lekker vanmorgen,' zei hij.

‘Volgens mij heb ik gisteravond te veel gegeten. Je moet me niet meer van die zware bananenbeignets voorschotelen.’

‘Maar je had er zelf om gevraagd.’

‘Weet ik, maar... Neem nou maar van mij aan dat een man na zijn veertigste op zijn spijsvertering moet letten. Er zijn zat mannen die zichzelf niet in acht nemen. Op zijn veertigste is een man patiënt of arts – zijn eigen arts bedoel ik. Mensen letten niet goed op wat ze eten. Volgens mij... Natuurlijk moet een man goed eten na een dag hard werken, maar het zou voor ons alle twee goed zijn als we wat lichter lunchten.’

‘Maar Georgie, ik lunch hier thuis altijd licht.’

‘Bedoel je dat ik me vetmest door in de stad te eten? Ja hoor! Jij zou het heerlijk vinden om te moeten eten wat die nieuwe kok op de Athletic Club ons allemaal voor rommel voorzet! Maar ik voel me echt niet lekker vanmorgen. Gek, hier links doet het zeer... Dat zal mijn blindedarm toch niet zijn? Toen ik gisteravond naar Verg Gunch reed had ik ook al last van mijn maag. Hier, een felle, stekende pijn. Ik... Waar is die stuiver nou gebleven? Waarom geef je niet meer pruimen bij het ontbijt? Ik eet dan wel elke avond een appel – eet een appel, daar blijf je gezond bij – maar toch moet je me meer pruimen voorzetten en niet van die luxe niksigheidjes.’

‘De laatste keer dat ik je pruimen had voorgezet, at je ze niet.’

‘Toen had ik geen trek, vermoed ik. Nu ik erover nadenk, volgens mij heb ik er toen wel een paar gegeten. Maar goed... Neem nou maar van mij aan dat het heel belangrijk is om... Gisteravond zei ik nog tegen Verg Gunch dat de meeste mensen hun spijsvertere...’

‘Zullen we de Gunches uitnodigen op ons etentje van volgende week?’

‘Tuurlijk, dat spreekt voor zich.’

‘Luister, George, ik wil dat je die avond je mooie smokingjasje aantrekt.’

‘Onzin! De anderen hebben vast ook geen zin om zich op te dirken.’

‘Natuurlijk wel. Weet je nog dat je je minder stijlvol had aangekleed op het soupetje bij de Littlefields, en de rest wel, en hoe gênant je dat vond?’

‘Gênant, welnee. Ik vond het helemaal niet gênant. Iedereen weet dat ik me zo’n duur apenpakkie best kan permitteren, en dan zou ik me zorgen moeten maken als ik het af en toe niet aanhad. Stomvervelend, trouwens. Prima voor een vrouw, die gaat toch nauwelijks het huis uit, maar wanneer een man zich de hele dag uit de naad heeft gewerkt, wil hij zich niet ook nog eens in zijn beste goed hijsen voor de mensen die hij diezelfde dag nog in hun gewone kloffie heeft gezien.’

‘Je weet heus wel dat je er graag in wordt gezien. Laatst gaf je nog toe dat je blij was dat ik erop aan had gedrongen. Je zei dat je je er een stuk beter in voelde. En Georgie, noem het toch geen apenpakkie. Het heet een smoking.’

‘Onzin, wat maakt dat nou uit?’

‘Nou, zo noemen nette mensen het. Stel dat Lucile McKelvey zou horen dat je het zo noemde.’

‘Nee, nou wordt-ie mooi! Lucile McKelvey heeft geen recht van spreken. Zij is van heel gewone komaf, hoor, ook al zijn haar man en haar vader miljonair! Volgens mij wil je alleen maar je eigen verheven status erin wrijven! Nou, die zo geachte vader van je, Henry T., noemt het nog niet eens een apenpakkie. Hij noemt het een “clownspak voor een circusaap”, en je krijgt hem daar echt niet in, of je moet hem bedwelmen met chloroform!’

‘Doe nou niet zo vervelend, George.’

‘Ik wil ook niet vervelend doen, maar goeie god, je wordt al net zo’n zeurkous als Verona. Sinds ze van school is, is ze zo’n lastpak in huis... Weet gewoon niet wat ze wil. Nou, ik weet wel wat ze wil! Het enige wat ze wil is een miljonair trouwen, in Europa gaan wonen en het handje van een dominee vasthouden. En tegelijk wil ze ook hier blijven en de socialistische oproerkraaiers uithangen of iets belangrijks in de liefdadigheid gaan doen of zoiets. En Ted is al net zo erg! Hij wil gaan studeren en hij wil niet gaan studeren. De enige van de drie die weet wat ze wil is Tinka. Ik snap gewoon niet hoe ik aan die twee besluiteloze kinderen ben gekomen. Ik mag dan geen Rockefeller of James J. Shakespeare zijn, maar ik weet wel wat ik wil en ik zwoeg gewoon door op kantoor en... Heb je het al gehoord? Als ik het goed begrijp is Teds nieuwste bevestiging dat hij filmacteur wil worden en... Ik heb hem al honderd keer

gezegd dat als hij rechten gaat studeren, ik hem daarna zal helpen bij het opzetten van zijn kantoor en... Verona is al net zo erg. Weet niet wat ze wil. Nou, schiet op. Ben je nou nog niet klaar? De meid heeft drie minuten geleden al gebeld.'

V

Voor hij zijn vrouw achterna liep, ging Babbitt voor het meest westelijke raam van hun kamer staan. Hun woonwijk, Floral Heights, was in opkomst. Hoewel het stadscentrum vijf kilometer verderop lag – Zenith had nu tussen de drie- en vierhonderdduizend inwoners – kon hij de bovenste etages van de Second National Tower zien, een kalkstenen gebouw van vijfendertig verdiepingen.

De glimmende muren rezen tegen de aprillucht op en eindigden als een witte vuurstreep in een eenvoudige kroonlijst. De toren straalde integriteit en vastberadenheid uit. Het gebouw bezat een natuurlijke kracht, als een reusachtige soldaat. Terwijl Babbitt zo stond te kijken, ontspande zijn gezicht en hief hij eerbiedig zijn kin. Het enige wat hij kon uitbrengen was 'Wat een prachtig gezicht!' maar hij raakte geïnspireerd door het ritme van de stad, zijn liefde voor de stad herleefde. Hij zag de toren als een tempelspits van de handelsreligie, een gepassioneerd geloof, geëxalteerd, de gewone man te boven gaand. Terwijl hij naar beneden kloste voor het ontbijt floot hij de ballade 'Oh, by gee, by gosh, by jingo' alsof het een melancholische, plechtige hymne was.